

[Aksel Møller.]

bundet ind i regeringen og være den egentligste undskyldning og motivering for, at retsforbundet sidder i regeringen. Det er pjalter, som oven i købet er anskuet af den højtærede justitsminister med en næsten homerisk latter — jeg kan næsten høre ham le. Jeg beder om tilladelse til at citere latterudbruddet fra Dagens Nyheder, hvor det blev gengivet den 10. oktober fra Midt-sjællands Social-Demokrat. Den højtærede justitsminister sagde:

„Jeg har den lykke at sidde i det lille grundskyldsudvalg. Kommer der ikke andet ud af dette udvalgs arbejde, håber jeg i alt fald at få rede på, hvad grundskyld er. Ja, måske udvalgsarbejdet vil medføre, at også retsforbundet bliver klar over det.“

Ja, man kan ret forestille sig, hvordan pjaltbunken ligger i øjeblikket, men først i samlingens løb, når vi står over for forslag, kan vi se, om de tydelige rifter, som man ser i socialdemokratiets NATO-klædning, er mere, end hvad nål og tråd kan bøde på.

Om dette socialdemokratiets politiske problem over for udenrigspolitikken og forsvarspolitikken, således som det er udtrykt i åbningstalen, vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger. Jeg tror, at vi alle sammen har en fornemmelse af, at menneskeheden har god grund til at blive bange for sig selv i denne tid, netop på baggrund af den begivenhed, som Sovjetunionens jorddrabant var. Det er, ligesom vi har grund til at erindre, hvad der skete for Troldmandens Lærling. Der er sluppet nogle kræfter løs, som kan betyde en meget væsentlig fremgang for menneskeheden, men ingen af os er i tvivl om, at det også kan betyde menneskehedens ødelæggelse. Vi har gennem lang tid haft lejlighed til at følge denne udvikling, siden atomkraften blev frigjort. Atlantpagten blev et instrument, med hvilket vi i den vestlige verden har søgt at tilvejebringe ligevægt og magtbalance mellem øst og vest, og det har hidtil været og vil fremover

være den vigtigste sikring for freden. Det er regeringen, ser jeg, i alt fald indbyrdes enig om. I åbningstalen siges det:

„Det er regeringens opfattelse, at sammenholdet mellem Atlantlandene også fremover på afgørende måde vil kunne bidrage til en bedring af de politiske forhold i verden.“

Se, nu vil jeg gerne advare enhver i denne sal og enhver i dette land mod at anse åbningstalen for at være et opsamlingssted for talemåder, mod at anse den for at være en formel, tom, men egnet til at dække over indbyrdes uenighed i en regering. Det kan ikke være en talemåde, det må for så vidt være en ny politisk erkendelse hos det radikale venstre især, at „sammenholdet mellem Atlantlandene også fremover på afgørende måde“ o. s. v. Det betyder altså dels tilbageskuen — at den hidtil har været det — dels, at man i regeringen har den opfattelse; der står ikke „jeg“, som den højtærede statsminister nogle gange siger i åbningstalen, men der står: „Det er regeringens opfattelse“. Det er efter min mening vigtigt. Det vil kunne lette en lang række problemers løsning, om det virkelig er, som der står, regeringens opfattelse. Hvis det er regeringens opfattelse, sådan som jeg går ud fra det, betyder det altså, at vor udenrigspolitik stadig væk må have til formål gennem Atlantpagten at deltage i afbalanceringen, i ligevægtpolitikken, over for den østlige verden. Denne balance er i evig uro, snart har den ene et forspring, snart har den anden et forspring. Man tænke på Ibsen — ordet: „Og derfor vor skæbne vipper og vender som kniven i barnets legende hænder.“ Sådan omtrent er jo eller sådan omtrent kan det hastige kapløb med teknikken skildres.

Men har vi ikke vor skyld, og har vi ikke vor del af ansvaret også fremover for, at ligevægtpolitikken virkelig kan komme til at sikre freden? Har vi været en særlig solid makker i det sammenhold, som skulle skabe balancen for vesten? Åbningstalen siger noget om det. Jeg ved ikke rigtig,